

Sanne, Manon, Els en Bianca

Het vervolg op De villa met de fruitbomen

Eerste druk 2024

© R. Anouke van der Wart

Correctie en redactie: Mireille

ISBN:

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Met dank aan mijn Mireille voor alle hulp
in het corrigeren en redigeren
en haar ideeën als ik weer eens in de knoop zat.*

Hoofdstuk Een

Met een diepe zucht sluit ik de deur van de school achter me. Vrijdagmiddag, de kinderen zijn al naar huis, het weekoverzicht-gesprek ligt achter me en het weekend voor me.

Ik pak mijn helm onder het zadel van de scooter vandaan en zet hem op. Nadat Els bij ons kwam wonen en geen auto of een rijbewijs had, heeft Manon een scooter voor haar gekocht zodat ze overal kon komen waar ze wilde of moest zijn. Dit zorgde ervoor dat we zagen dat je met een scooter veel sneller in en door ons dorp en de stad kan komen. Nadat ik mijn baan als lerares geschiedenis op de middelbare school in de stad kreeg en al snel merkte dat het parkeren een tijdrovende en dure bezigheid is, was mijn keuze voor een scooter snel gemaakt. Uiteraard met een goede helm en beschermende kleding, want om tussen huis en school kletsnat te worden geregend leek mij geen optie. En zo rij ik al zo'n drie jaar comfortabel en snel heen en weer naar school en huis.

Thuis parkeer ik de scooter in de ruime garage waar Manons BMW cabrio en de Bentley staan naast de Porsche Cabrio van mijn vader, gedurende de maanden dat mijn ouders in Kuala Lumpur verblijven.

Met mijn helm en tas in de hand maak ik de voordeur open en denk nog even terug aan onze eerste zoen hier op de drempel van deze deur. Alles wat er achteraan kwam zie ik als positief, met als hoogtepunt ons huwelijk, nu al bijna twee jaar geleden.

“Schatje, ik ben thuis!” brul ik als ik mijn jas en helm ophang.

“Ik ben op kantoor!” krijg ik als antwoord.

Ik loop het kantoor binnen waar Manon achter haar computer zit met twee schermen op haar bureau.

Na een snelle kus vraag ik of ze koffie of wijn wil. Ze kiest verstandig voor koffie. Op weg naar de keuken check ik op mijn telefoon of er berichtjes voor me zijn binnengekomen. Het valt mee. Een van mijn moeder, een van Els en een van Martijn waar ik vier jaar een relatie mee had voor ik volledig onverwacht in één klap stapelverliefd op Manon werd. Terugkijkend was dat een moeilijke tijd voor mij omdat ik het niet snapte en ik niet kon accepteren waarom ik op een vrouw viel terwijl ik toch echt hetero ben. Op een gegeven moment kon ik het niet langer ontkennen en fietste naar Manon toe wat resulteerde in onze eerste zoen op de drempel van haar voordeur.

Na onze reis naar Tokyo en Langkawi, samen met Manon en mijn ouders, ben ik zo verstandig geweest om naar een psycholoog te gaan om een beetje duidelijkheid in de chaos van mijn gevoelens te scheppen.

Terwijl ik koffie maak voor Manon en mij, denk ik nog even terug aan diezelfde dag waarop mijn weerstand brak bij die eerste kus. We gingen samen naar mijn ouders voor een hapje eten en om het nieuws te brengen dat Manon en ik een relatie hadden. Iets dat mijn vader al gelijk door had. Zoals verwacht hadden ze er geen enkel bezwaar tegen en vanaf dat moment ging alles in een stroomversnelling.

Ik liep naar boven om een koffer te pakken plus mijn laptop en alles wat ik verder nodig had en trok zonder het eerst aan haar te vragen bij Manon in. Manon kon vanaf de eerste minuut heel goed met mijn ouders opschieten, iets dat door de tijd heen steeds beter is geworden. Met twee koppen koffie in de hand loop ik naar het kantoor en zet er een voor haar neer. “Ah lekker, ik heb de hele dag nog geen bak gehad,” is haar reactie.

“Jij weet toch ook hoe onze koffiezetter werkt?” vraag ik met een onschuldige blik en plof in een van de stoelen die daar staan.

“Ja natuurlijk, maar ik ben de hele dag druk bezig geweest. Mijn vader heeft sinds zijn operatie, nu alweer drie jaar geleden en waar hij nog steeds geheimzinnig over doet, zijn werkzaamheden niet volledig van mij overgenomen, zodat ik al die tijd al een soort van twee banen heb.”

“Misschien een goed idee om ook maar eens een secretaresse te nemen?”

Manon krijg een stoute blik in haar ogen.

“Oh ja, een knap meisje van rond de twintig. Dat zie ik wel zitten.”

“Dat denk ik niet schat. Een zeer ervaren vrouw van in de vijftig lijkt mij een veel beter idee!”

Nu is Manon uit haar concentratie en moeten we erom lachen.

“Jij gunt mij ook niets hè?” zucht ze gespeeld.

“Hoe was jouw dag?” gaat ze onverstoord verder.

“Het gebruikelijke. Een paar lastige leerlingen, een saaie weekbespreking en daarna een zonnige en droge rit naar huis.”

“Hebben we nog plannen of verplichtingen dit weekend?”

Ze kijkt me aan met een blik van ‘hopelijk niet hè?’

“Niet dat ik weet liefje, maar met Els en Bianca weet je dat nooit zeker. Oh ja, paps en mams komen waarschijnlijk volgende maand weer naar Nederland. Zelfs mams mist de regen en kou soms. Nou ja, heel soms.”

“Fijn om te horen, ik mis ze wel.”

Sinds Manon mijn ouders als haar eigen ouders heeft geadopteerd, vlak nadat we een relatie kregen, is ze zelfs closer met mijn ouders dan ik ben. Hoewel het haar schoonouders zijn.

“Paps zal zijn Porsche wel missen, denk ik?”

“Hou op, dat is zo’n beetje het belangrijkste dat hem naar Nederland doet verlangen. Dan komt er even niets en daarna komen wij pas!”

We schieten in de lach. Natuurlijk is het overdreven, maar sinds hij zo’n drie jaar geleden zijn Porsche Cabrio van Manon kreeg als een soort

verlaat Vaderdagcadeau is hij helemaal verslingerd aan deze auto, die een levenslange droom van hem was.

Gedurende de maanden die mijn ouders in Maleisië doorbrengen staat zijn auto met een doek erover in onze garage, naast de BMW, de Bentley en mijn scooter.

Om eerlijk te zijn staat de Bentley een beetje te versloffen zodat we de afspraak hebben gemaakt dat hij minimaal twee keer in de week wordt 'uitgelaten'.

Zelfs paps gebruikt hem af en toe, bijvoorbeeld als hij naar de zaak gaat. Zijn collega's die de Porsche kennen vroegen hem al of hij die had ingeruild voor de Bentley. Met een gezicht alsof hij een nieuwe fiets had gekocht zei hij dat deze er simpelweg is bijgekomen.

Sinds hij zijn presentatie in Tokyo heeft gegeven is de omzet van de zaak waar hij voor werkt flink gegroeid. Zeker ook door zijn inzet in de drie jaar na die presentatie en zijn prima verstandhouding met verschillende top zakenmensen in Azië. Iets waar hij flink veel tijd en moeite in steekt. Nu mams en hij een groot deel van het jaar in Kuala Lumpur wonen, is zijn goede naam hem vooruitgesneld.

De zaak heeft hem binnen een jaar van projectleider naar directeur Azië gepromoveerd.

Ze wonen in een schitterend appartement met de hulp van een iets oudere huishoudster die fantastisch kan koken. Ze waren binnen no-time de Nederlandse aardappelen ontwend, al mist mams wel een eigen tuin, ondanks het ruime balkon dat ze hebben, met uitzicht op de gezamenlijke tuin met zwembad en tennisbaan.

Manon en ik gaan regelmatig in de schoolvakanties naar hen toe, iets waar ze iedere keer naar uitkijken.

Zonder dat ze het weten gaan wij op zoek naar een vrijstaande villa met een flinke tuin erom heen en een privé-zwembad.

Dat is moeilijker dan we dachten, ook omdat Maleisië behoorlijk in de lift zit, wat ook te merken is aan de prijzen die zomaar binnen een jaar kunnen verdubbelen.

Gelukkig is dat voor onze situatie veel minder van belang, omdat 'ons' inkomen, ondanks wat forse uitgaven, nog steeds groeit.

Manon heeft haar telefoonnummer en e-mailadres bij de belangrijkste makelaars achtergelaten en voor de zekerheid ook bij een paar kleinere, maar daar verwacht ze niet zoveel van.

En juist van een van de laatste krijgt ze midden in de nacht (het is daar zeven uur later) een telefoontje. Maar soms kan een uurtje wachten betekenen dat je ergens naast grijpt. Manon heeft dan ook duidelijk gemaakt dat ze voor speciale aanbiedingen meteen gebeld moet worden, zonder op de klok te kijken.

Al bellend met de makelaar loopt ze naar de computer om te zien waar hij het over heeft.

Zelf slaap ik door tot Manon me roept.

Verbaasd en slaperig slof ik naar haar kantoor waar ze me wijst op een werkelijk schitterende splinternieuwe villa waarvan de eigenaar twee dagen voor ingebruikname plotseling is overleden. Zijn weduwe kende de makelaar al jaren en gaf hem de opdracht het huis voor haar te verkopen. We scrollen snel door de foto's van het moderne, maar toch sfeervolle huis.

Het heeft een bijzonder grote tuin waar zelfs een stuk jungle bij zit dat een gedeelte van het schitterende zwembad omlijst. Er is een bijzonder mooi vormgegeven aangebouwd gastenhuis, ook met alle denkbare luxe. We kijken elkaar aan en knikken beiden. Dit is het en nog meer.

“Wat moet dat kosten?”

“Ongeveer tien miljoen euro.”

Op dat moment vraagt de makelaar wat wij ervan vinden, ook omdat het een stevige prijs is waardoor potentiële klanten af zouden kunnen haken.

Bijna tegelijk roepen we: “SOLD!”

Hij schiet enigszins overdonderd in de lach.

“Ik heb nog nooit iets in deze prijsklasse binnen een half uur verkocht. Meestal duurt het minstens een paar weken met een hoop heen en weer bieden. Deze prijs is netto, inclusief mijn kosten en die van de notaris. Ik ga nu gelijk de weduwe bellen; die zal wel stomverbaasd zijn dat het al verkocht is en nog voor de vraagprijs ook. En ik maak kans om ‘makelaar van het jaar’ te worden.”

“Bestaat dat daar dan?”, vraagt Manon.

“Nee, helaas niet, maar misschien moet ik zoiets maar gaan instellen.” En zo hangen we op. Wij zijn eigenlijk behoorlijk overdonderd. Natuurlijk hadden we een paar wensen, maar deze koop overtreft echt alles. We kijken elkaar aan en bedenken wat we nu moeten doen. We besluiten mams te bellen. Maar hopen dat ze thuis is.

“Hoe laat is het daar?”, vraagt Manon terwijl ze het nummer onder de sneltoets al bijna heeft ingedrukt.

“Mmmm net over half tien, dat zou dus moeten lukken.”

De telefoon wordt snel opgenomen door een bezorgd klinkende mams. “Wat is er aan de hand?” Ook zij weet dat wij midden in de nacht bellen en dat betekent meestal niet veel goeds.

Om de een of andere reden doe ik de kletspraatjes en Manon de meer serieuze gesprekken. Zeker met paps die voor raad en daad bij haar aanklopt. Want hoe goed het ook gaat, hij kan qua zakendoen niet in haar schaduw staan. Niels, zijn vroegere directeur, is daar heel blij mee. Hij heeft ervoor gezorgd dat hij een goede relatie met paps en onze familie onderhoudt, en schroomt niet bij moeilijke beslissingen Manon

om raad te vragen. Dat doet ze graag, zodat haar kennis ook anderen helpt. Ze heeft ook van Niels de officiële status van Algemeen Adviseur gekregen. Ze krijgt zelfs iets van een salaris dat ze aan verschillende dieren–stichtingen schenkt.

Maar nu kan ze mams met iets compleet onverwachts verrassen.

“Alleen maar iets heel leuks mams.”

“Is Sanne zwanger?”, is haar eerste reactie waardoor wij in de lach schieten.

“Helaas mams, oma worden zit er voorlopig nog niet aan te komen.”

“Wat is er dan zo belangrijk dat jullie mij midden in de nacht bellen?”

Ze weet nu dat er niets vervelends is gebeurd en haar stem klinkt een stuk ontspannener.

“Ik stuur nú een foto naar je computer. We willen graag weten wat je daarvan vindt.”

Het duurt geen minuut om de mooiste foto uit de reeks die de makelaar heeft gestuurd op mams’ computer te laten verschijnen.

“Ja mooi, heel mooi, supermooi. Maar zeer waarschijnlijk ook heel duur. Overweeg je zoiets te kopen?”

“Ehh, dat hebben we net gedaan mams!”

“Daar ging ik al een beetje van uit, anders had je me niet midden in de nacht gebeld. Gefeliciteerd, het is verdikkie meer een paleis dan een villa. Gaan jullie nu verhuizen?”

“Nee mams, wij niet, jullie wel. Cadeautje!”, zegt Manon alsof het om een flesje parfum gaat.

Even is het stil. Dan geeft mams een reactie. Al stotterend zegt ze: “Wat bedoel je met ‘jullie gaan verhuizen’ en ‘cadeautje’? Dat paleis? Ben je wel goed bij je hoofd Manon? Je bent onze schoondochter en we houden net zoveel van jou als van Sanne, maar dat is toch geen cadeautje? Dit kost een vermogen!”

Hier genieten we zo van. Haar reactie is sinds Manon in de familie is gekomen wel iets gewijzigd, dat wil zeggen dat ze al enigszins gewend is geraakt aan totaal spontane cadeaus van Manon. Maar dit overtreft alles. Snel stuurt Manon ook alle andere foto's uit de reeks naar haar toe.

“Geniet van de foto's mams. Wij zorgen voor de afwikkeling van alle verplichte papieren. Dan weten we wanneer jullie erin kunnen trekken. Oh ja, de villa wordt compleet gestoffeerd geleverd, maar je kan natuurlijk alles veranderen wat je niet aanstaat.”

“Alsof ik zo verwend ben om zo iets niet mooi te vinden!”

Mams weet uit ervaring dat er tegenin gaan niet helpt. Een cadeau van Manon en Sanne is gegeven en blijft gegeven. Maar dit moet echt even indalen.

“Ik weet zeker dat de foto's richting tante Wilma gaan”, gniffelt Sanne. Tante Wilma heeft wel toegegeven dat haar verhalen om te laten zien dat zij het beter hadden dan paps en mams nogal hatelijk waren.”

Mams heeft haar dat, nadat Manon in de familie kwam met mooie en dure cadeaus en verre reizen, om de oren geslagen. Pas nadat tante Wilma een goed gesprek met mams heeft gehad en gezegd dat ze nu inziet hoe naar haar gedrag was, is de strijdbijl begraven. Als mams nu iets aan haar doorstuurt dan geniet tante Wilma mee. Ze zijn zelfs al op vakantie naar Maleisië gegaan waarbij ze een aantal dagen bij mams verbleven. Ook zij weet nu dat mams het enorm heeft getroffen met een schoondochter als Manon, en echt niet alleen vanwege haar geld. “Ik weet zeker dat ze graag weer op visite komen als paps en mams verhuisd zijn.”

“Ik zie hier een rond stuk asfalt met een grote H erop geschilderd. Weet jij waarvoor dat is?”

“Dat is een landing plaats voor een helikopter. Als je geland bent op de luchthaven, dan hoef je niet anderhalf uur door het verkeer te rijden om thuis te komen.”

“Welja, zit dat er ook bij?”

“Nee mams, maar ik zal wel even kijken wat zo’n soort abonnement kost en leg dat aan Niels voor, die weet wel waar zo’n voorstel naartoe moet.”

“Nou Manon, jullie hebben me weer flink verrast. Gaan jullie maar gauw terug naar bed dan ga ik hier naar de foto’s staren en mezelf knijpen zodat ik weet dat ik dit niet heb gedroomd.”

Manon hangt op en verbreekt de verbinding met de computer van mams.

“Kom Manon, laten we maar snel naar bed gaan anders zijn we morgen zo gaar als boter.”

“Prima plan liefje!”

Even later liggen we en na een nachtkus doe ik het licht uit.

Die ochtend slapen we langer uit dan normaal en realiseer ik me dat ik niet op een app van Martijn heb gereageerd. Zo belangrijk zal het niet zijn, want anders had hij wel gebeld.

Net op het moment dat ik dat denk gaat mijn mobiel.

Het is Martijn. Ik neem gelijk op.

“Hey stuk, ik besepte net dat ik je nog niet had teruggebeld en nu bel je mij. Hoe is het?”

“Wat een paleis hebben jullie voor paps en mams gekocht. Mams heeft me de foto’s toegestuurd. Met deze villa vergeleken is hun appartement maar een kippenhok. En ik dacht nog wel dat ik een nieuwtje voor jullie had.”

Ik realiseer me dat wat die twee met elkaar hadden na paps zijn ongeluk, er nog steeds is. Ik breek er mijn hoofd niet meer over.

Het is geen gevaar voor de relatie van beiden gebleken en paps is slim genoeg om zoiets te merken. Blijkbaar gunt hij het hen.

“Nou, vertel je nieuwtje maar. Gaan jullie trouwen? Of heeft Caro je eindelijk op straat gezet?”

“Nee schat, dank je voor het vertrouwen.” Martijn weet heus wel dat ik hem plaag.

“Het is iets heel anders. Ik word papa.”

“Je bent al drie jaar papa van Joey. Dat is niets nieuws.”

Ik kan het niet laten hem verder te plagen. Onze verhouding is na het stuklopen van onze vierjarige relatie omdat ik verliefd werd op Manon, heel goed. We gaan regelmatig samen een hapje eten of wat drinken. Dat is iets wat we beiden waarderen en mede daardoor gunnen we elkaar het beste.

Natuurlijk weet ik wel wat hij bedoelt. Maar toch, ergens prikt het een beetje dat zijn vriendin Caro zwanger van hem is.

“Lieverd, gefeliciteerd. Echt! Wat een goed nieuws voor jullie. We horen wel het hoe en wanneer. Geef Caro een knuffel van ons en we komen snel bij jullie langs. Als ik meer over de villa die we voor paps en mams hebben gekocht weet, laten we je het zo snel mogelijk weten. Dan kunnen jullie ook een bezoekje plannen.”

“Dank je wel schat, ik ga hangen want Caro voelt zich nogal beroerd en ik ga vanmiddag met Joey naar een binnenspeeltuin. Dan kan Caro ondertussen een beetje bijkomen. De dokter is al geweest en heeft haar wat pilletjes voorgeschreven waardoor ze zich hopelijk beter voelt.”

Met de gebruikelijke groeten zeggen we gedag en hangen op.

Ik rek me uit en draai op mijn zij naar Manon toe.

“Wat denk je, zal mams al een beetje zijn bijkomen, of gelooft ze het nog steeds niet?”

“Goed dat je het zegt. Ik ga gelijk de makelaar bellen om alles in gang te zetten. Oh, ik zal hem gelijk vragen om een afspraak met mams te maken en haar op te halen om het huis te bekijken.”

“Goed idee, ik zal haar meteen maar even bellen.”

Manon stapt uit bed en loopt naar het kantoor.

Ik bel mams terwijl ik nog heerlijk lig.

“Zo, lekker uitgeslapen? Dat is meer dan ik straks kan doen na jullie telefoontje vanmorgen.” Ze is duidelijk nog een beetje van slag.

“Heb je het al aan paps verteld?”

“Nee, die zit in een bespreking in Vietnam en komt overmorgen pas terug. Hij heeft zijn aandacht nu bij zijn werk nodig.”

Ik moet toegeven dat het wel een verstandige beslissing van haar is.

“Manon zit nu met de makelaar te bellen om alle officiële zaken te regelen en ze laat de makelaar bellen om een afspraak voor een bezichtiging te maken. Je moet tenslotte wel weten of je nog iets nodig hebt in je nieuwe stulpje.”

“Alsof er iets aan zal ontbreken!”

“Je weet maar nooit mams, het zit hem soms in hele kleine dingen die je mist. En je moet nog een naam voor de villa verzinnen.”

“Villa, kom op zeg. Het is meer een paleis dan een villa!”

“Niet overdrijven mams, het is inderdaad mooi maar er zijn veel nog mooiere, grotere en vooral duurdere villa’s in de wereld te koop. Alleen niet hier.”

“Ja, dit is wel de verrassing van mijn leven. En dan te bedenken dat ik al tevreden ben met ons huisje in Nederland en onder de indruk van jullie huis. Maar dit is zonder overdrijven wel een paar klassen hoger.”

“Je weet wat Manon altijd zegt: ‘Niet over nadenken maar gewoon van genieten.’ Denk maar aan je oorbellen, je horloge en je bezoek aan Tokyo. Dat was het begin van de grote veranderingen in jullie leven,

paps zijn promoties en jullie maandenlange verblijf in Maleisië. Die veranderingen kwamen binnen een paar maanden en je hebt je prima aangepast. Dit is meer een verdiende verrassing en het is ook handig dat er een apart gastenhuis bij zit waar wij en anderen ook veel plezier aan zullen beleven. Kun je je vriendje ook weer eens laten komen.”

Zoals altijd geeft ze totaal geen reactie hierop, wat ervoor zorgt dat ik hier iedere keer weer in bevestigd word.”

“Ik weet een prima naam voor dit paleis: “Surprise!” Want dat is het tenslotte. Een hele grote verrassing.” Daar komt ze plotseling mee, net als je een heel ander antwoord verwacht.

“Als je me dit een jaar of vier geleden verteld zou hebben zou ik zeggen dat je wel heel wilde dromen hebt.”

“Laat me raden, je hebt het al een tante Wilma verteld?” Eigenlijk is het vragen naar de bekende weg.

“Natuurlijk, wat dacht je dan?”

“En hoe was haar reactie erop?”

“Ze vindt het prachtig en komt graag met oom Bert langs als we erin getrokken zijn. Nadat ze verleden jaar hier zijn geweest is ook zij weg van Maleisië en logeren in het gastenverblijf van zo’n schitterende villa lijkt haar een hele belevenis. ‘Je boft toch maar!’, zei ze en dat is helemaal echt gemeend.”

“Ja logisch, die strijdbijl is inmiddels wel begraven.”

“En zo is het.” Mams reageert met gepaste trots. “Als ik mijn hele leven gewoon in het dorp zou zijn gebleven, was ik daar ook tevreden mee. Het was even wennen nadat Manon kwam, maar wij genieten er ook echt van. Ergens een wonder dat paps nooit geweten heeft wat er in hem zit. Zoals hij nu directeur van heel Azië is. Daar heeft hij in de verste verte nooit aan gedacht, maar ook dat hebben we aan Manon te danken.”

“Soms realiseer ik me hoe anders ons leven er nu zou uitzien als ik met Martijn zou zijn getrouwd. Maar dat is nu j ouw vriendje!”

Ik kan het niet laten om dit soort steekjes uit te delen.

“Wardina (de huishoudster en kok) en ik gaan zo eten, fijne dag verder en groetjes aan Manon.”

Ik kan het niet laten erom te lachen. Ze negeert het volkomen, iedere keer weer.

Ik leg mijn mobiel aan de lader en kijk op de klok. Bijna twaalf uur, tijd om te ontbijten, nou ja eigenlijk lunchen. Maar daar is het weekend ook voor.

Vervolgens loop ik naar de badkamer en neem een snelle douche. Met een badlaken om zet ik vast wat op tafel voor onze brunch, neem een glas vers sinaasappelsap en zet water voor de thee op.

Even later komt Manon uit het kantoor met een blik van ‘alles geregeld’.

“Alles goed gegaan?”, vraag ik naar de bekende weg.

“Top!”, is haar tevreden antwoord. “De makelaar maakt er maandag direct werk van en heeft mams al gebeld voor een afspraak om de villa te bekijken. We zullen wel horen wat ze ervan vindt, al ben ik daar niet bang voor.”

Manon schenkt ook een glas sinaasappelsap in terwijl ik de laatste dingen op de tafel zet.

Onder het eten door vertel ik dat ik mams weer heb geplaagd over haar omgang met Martijn.

Manon kijkt me aan met zo’n blik van: ‘was dat nu nodig?’

“Ik snap werkelijk niet waarom je hier iedere keer over begint bij haar. Ze geeft toch geen reactie en Martijn ook niet. Verder hebben we behalve jouw gevoel geen enkel bewijs dat ze wat hebben buiten bellen en appen om, wat heel normaal is. Zelfs al ze wat zouden hebben willen ze er blijkbaar niet over praten. Mams hoeft zich alleen bij paps te

verantwoorden en hij is slim genoeg om te merken of er wat meer speelt dan alleen een close contact. Hij heeft hier nog nooit iets van laten blijken, dus het blijft bij vermoedens.”

“Maar het is leuk om haar ermee te plagen en dan dat gezicht van: ‘ik heb niets gehoord van wat je net zei en als ik het wel had gehoord geef ik er ook geen antwoord op.’

“Tot ze het een keer zat wordt en dan heb je ruzie en zal ze niet meer met je willen praten. Nee, dát is een leuk vooruitzicht!”

“Maar als het niets is, dan zou ze dat toch al lang gezegd hebben.”

“Voor de zoveelste keer, dat is háár beslissing en laten we nu maar gaan eten want ik heb geen zin om hier een heel debat over te voeren.”

Hoofdstuk Twee

De rest van de middag gaat zoals altijd. Een beetje opruimen. Muziek aan, de was doen en een lijstje maken welke boodschappen er gedaan moeten worden.

De sfeer is weer goed. Dat duurt bij ons toch nooit zo lang. Net als we voor de supermarkt parkeren gaat Manons mobiel die verbonden is met de autoradio dus ze kan bellen zonder het stuur los te laten.

Het is Els.

“We willen jullie vanavond mee uit eten nemen. Het is onze, nou mijn traktatie dus ik hoop dat jullie komen.”

Ik reageer hierop.

“Wat een leuk idee en dat zomaar?”

“Ja, jullie hebben zoveel voor ons gedaan. Ik vind het leuk om ook eens wat terug te doen. Dus Manon, geen portemonnee meenemen.”

Manon schiet in de lach. “Beloofd schat.”

“Hoe laat bij jullie?”

“Doe maar zo rond zeven. Fijn, dat jullie kunnen. Tot straks!”

Ik kijk Manon aan. “Nou daar gaat weer een avond bankhangen. Maar het is wel een leuk idee van haar. Ze moet inderdaad ook wel eens een kans krijgen wat terug te doen nadat we haar van straat haalden.”

“Ze zijn best gelukkig met elkaar hè?”

“Dat weet ik wel zeker. Ik heb laatst even koffie met Bianca gedronken en die straalde geluk uit. En dat van Els was al vanaf de eerste dag.”

“Ja, die twee zijn een goeie match, ook al was het spijtig voor Martijn dat hij weer een vriendin kwijtraakte. Maar die Caro kwam als geroepen en ze lijken een solide relatie te hebben.”

“Zeker nu ze zwanger is van Martijn. Hij is een echt vadertype zoals je hem nu al met Joey ziet. Ik weet zeker dat hij er superblij mee is.”

Even speelt het door mijn gedachten om te zeggen dat mams het misschien een stuk minder leuk vindt, maar dan heb ik gelijk ruzie dus ik zwijg en glimlach.

“Waar zit jij nu weer om te lachen?”

Manon kijkt me onderzoekend aan.

“Niets, ik dacht even aan vanochtend. Niet belangrijk.”

Manon richt zich weer op het autorijden en een minuut later parkeert ze bij de supermarkt.”

“Pak jij de kar maar, dan breng ik ondertussen de statiegeldflessen weg.” Ik zeg het eigenlijk automatisch omdat we dit altijd zo doen.

De weekboodschappen doen we rustig aan en worden verdeeld over twee supermarkten. Bij de derde in ons dorp doen we doordeweeks de losse en verse inkopen. Zo is het eerlijk verdeeld.

Bij de tweede van vandaag hebben ze taarten en nog veel meer in de aanbieding, iets waar Manon met een boog omheen loopt.

Ik kijk haar lief aan en zeg: “Zullen we wat lekkers meenemen voor het weekend?”

“Echt niet”, is haar reactie, “in plaats van een paar kilo af te vallen ben ik weer aangekomen. Je kunt lief en verlangend kijken maar er komt geen taart of wat dan ook in huis dit weekend.”

Ik begrijp het ook wel. Problemen met mijn lijn heb ik (nog) niet. Maar ik weet zeker dat als ik ieder moment eet waar ik trek in heb, ik ook aankom en eerlijk gezegd ben ik wel blij met mijn maatje 38/40.

Thuisgekomen bergen we de boodschappen op en eten een snelle late lunch om genoeg trek over te houden voor als we naar het restaurant gaan.

“Heb jij enig idee naar welk restaurant we gaan?”, vraagt Manon.

“Nee, ik heb er niets over gehoord, dus geen enkel idee. Een ding weet

ik zeker en dat is zover ik Els ken, zal het een gezellige plek met goed en verantwoord eten zijn.”

Even voor zeven uur parkeren we de Bentley voor het appartement waar Els en Bianca wonen.

“Is dit wel een goed idee, zo’n grote dure auto?”

“Geen probleem. De dames verdienen het om in stijl vervoerd te worden en zeker Bianca kan dit waarderen.” Manon is zelfverzekerd.

Zoals verwacht worden we verwelkomd door een enthousiaste Els en Bianca. Knuffels volgen elkaar op en de stemming zit er gelijk in.

“Willen jullie nog wat drinken of zo voor we gaan?” Els is bij uitstek het verzorgende type.

“Nee dank je schat, we hebben om een uur of vijf vanmiddag al wat gegeten en gedronken dus ik bewaar m’n eetlust voor het restaurant.”

“Fijn”, zegt Bianca, “dan kunnen we meteen gaan. Nog even onze jassen pakken.”

Buiten gekomen ziet Els de Bentley staan.

“Dat is toch de auto waarmee jullie mij ophaalden nadat mijn ouders mij op straat hadden gezet?”

“Inderdaad, we gebruiken deze auto niet al te vaak vanwege zijn grootte.” Manon zegt het als een soort van verontschuldiging, wetende dat Els nogal van ‘het milieu’ is.

“Wat was ik blij toen jullie de straat inreden. Hoewel ik nog geen kwartier buiten had gestaan voelde het toch eenzaam. Van een familie naar helemaal niets.”

Els kruipt tegen Bianca aan en het geluk straalt van haar af.

“Maar eenmaal in deze auto, en daarna naar jullie huis waar ik zo’n mooie grote kamer kreeg, ging ik binnen een uur van familie, naar eenzaamheid, naar puur geluk. En de volgende dag al ontmoette ik

Bianca die mij gaf waar ik al jarenlang zo naar verlangde. Deze auto zie ik als het begin van mijn redding en al het geluk waar ik meer dan dankbaar voor ben.”

Els haar openheid en emoties zijn voelbaar en geeft een warm gevoel bij ons allemaal.

Even later parkeren wij in de parkeergarage die gelukkig al halfleeg is want de parkeervakken zijn niet al te groot en met dit bakbeest hebben we er twee nodig.

Het is een goede tien minuten lopen naar het restaurant dat in een doodlopend steegje zit.

Els had al gereserveerd en binnen brandt een grote ouderwetse kachel wat naast warmte ook sfeer geeft.

Een ober gaat ons voor naar de tafel in een knus hoekje waar we ook onze jassen aan een kapstok voor vier jassen kunnen hangen.

Els bestelt een fles wijn en een sinaasappelsap voor mij, wetende dat ik vaak de BOB ben.

Af en toe een wijntje kan ik best waarderen maar missen doe ik het niet. Manon daarentegen vindt het fijn om niet te hoeven rijden en kan daarom van haar wijntje genieten.

Tegelijk met de drankjes komen de menukaarten, die zorgvuldig bestudeerd worden.

Het blijkt dat dit restaurant zich vooral op natuurlijke gerechten richt en naast de gebruikelijke gerechten ook een vegan en vegetarisch gedeelte heeft.

“Sommige gerechten die hier staan in combinatie met een heel ander gerecht heb ik in Nederland nog niet gezien. Al lijken sommige op gerechten die ik in Japan heb gezien.”

“Ohhh Japan, dat had je nou niet moeten zeggen. Dan denk ik meteen aan het BBQ-restaurant. Daar droom ik nog wel eens van.”

“Vertel”, zegt Bianca, “wat is daar zo speciaal aan?”

Manon vertelt over de geweldige week die we in Tokyo doorbrachten en waar paps zijn eerste presentatie gaf voor zijn werk in de Japanse zakenwereld. Het begin van zijn onverwachte carrière. Maar bovenal het BBQ-restaurant dat ik op een reclamezuil zag in een winkelcentrum. Paps was er direct verslaafd aan. Als het aan hem had gelegen had hij tijdens ons verblijf nergens anders gegeten. En het was ook té lekker. Met een saladebar erbij, groter dan menig restaurant. Kortom een soort hemel op aarde.

“Dan moeten wij daar eens gaan eten”, is de reactie van Bianca.

“Ja, vooral omdat we nu aan het sparen zijn voor een eigen huisje dat onbereikbaar voor ons is. Laten we het lekker gebruiken voor een reis naar Japan!” Els steekt haar tong naar Bianca uit.

“Vertel eens over dat huisje?”, vraagt Manon tussen neus en lippen door. Ik herken deze plotselinge interesse. Dat vraagt ze niet voor niets.

Typisch Manon met haar gouden hart die met haar vermogen graag mensen waar ze van houdt gelukkig wil maken door te geven wat ze zelf nooit kunnen betalen. Denk maar aan paps’ zijn Porsche. Even waren we bang dat hij zou flauwvallen of een hartinfarct kreeg nadat een directeur van Porsche aanbelde en hem de sleutels van zijn splinternieuwe Porsche gaf; iets waar hij zijn hele leven al naar verlangde maar waarvan hij wist dat zoiets voor hem onbetaalbaar en onbereikbaar was.

Maar Manon, die pas een goede twee weken in de familie was en ze al paps en mams noemde, zorgde ervoor dat die wens voor hem uitkwam. Tot op de dag van vandaag, hoe blij hij ook is met zijn promotie als Directeur Azië en zijn mooie appartement even buiten Kuala Lumpur, is het eerste wat hij doet zodra hij weer voet zet in Nederland, een rondje met zijn geliefde Porsche rijden.

Els vertelt Manon uitgebreid over het huis dat ze op het oog hebben en waarvoor ze al meer dan twee jaar sparen.

“Maar we krijgen geen hypotheek omdat we niet getrouwd zijn en ons inkomen iets te laag is. En dat huis is vast binnen een week verkocht!”

“Wanneer is het op de markt gekomen?”, vraagt Manon belangstellend.

“Vanochtend stond het in de lokale krant. Niet eens zo duur, maar wij zijn zeker niet de enigen die het willen kopen.”

Ondertussen klets ik met Bianca over hoe alles gaat en hoe haar ouders met Els omgaan.

“Ohh, dat gaat fantastisch. Mijn ouders zien haar meer als dochter dan als schoondochter. En Els is Els: het positieve, blije zonnetje. Vooral mijn moeder is weg van daar. Els zegt wel eens dat ze één familie is kwijtgeraakt en er twee fantastische families voor teruggekregen: jouw ouders en mijn ouders.”

“Wat fijn om te horen, ik had wel het idee dat alles goed ging maar dit is zo fijn om te horen.”

Plotseling schiet Bianca in de lach.

“Waarom moet jij nu lachen?”

“Ik realiseer met net dat we hier zitten met twee vrouwenstellen, waarvan er twee lesbisch zijn, één bi met een voorkeur voor vrouwen, dat ben ik, en een hetero die een verkeerde afslag heeft genomen. En dat twee van de vier een relatie met dezelfde man hebben gehad.”

Even ben ik stil, maar ze zegt wel hoe het is. Zo zie je maar dat alles niet is zoals het lijkt.

“Dat heb je goed gezien. Grappig eigenlijk als je dit zo zegt. Buiten Manon om heb ik inderdaad totaal geen interesse in vrouwen.”

“Dan heb ik nog slecht nieuws ook. Ik heb dat nog niet aan Els verteld maar het gaat slecht met tante Thea.”

Even ben ik stomverbaasd.

“Wie is tante Thea en wat heeft ze?”

Bianca lacht: “Tante Thea is ons autootje. Die is niet door de APK gekomen en het kost veel te veel om haar op te knappen. Dat is de lieverd niet meer waard.”

Opgelucht moet ik lachen. “Muts! Ik dacht dat het een familielid of iets dergelijks was.”

“Maar dat is ze ook. Ze hoort er echt bij maar nu is het tijd om afscheid te nemen en weer met de bus of de scooter te gaan.”

“Echt niet!”, is mijn reactie.

“Gaan jullie maar een andere auto uitzoeken. Nieuw of gebruikt, al moet je op een nieuwe vaak een paar maanden wachten tenzij het model wat je hebben wilt er in de gewenste kleur en uitvoering staat. Een jong gebruikte met weinig kilometers heb je binnen een week. Gaan jullie samen op zoek en geniet van het uitzoeken en proefrijden. Ik regel het wel met Manon, die maakt er geen probleem van.”

Bianca kijkt me stomverbaasd aan.

“Meen je dat nou? Ècht? Wow, ik had me er al bij neergelegd dat ik weer in de kou en regen bij de bushalte moest staan. Els heeft haar scooter waar ze nog vaak op rijdt en met haar motorkleding heeft ze geen last van kou of nattigheid. Maar een nieuwe auto, zonder ons spaargeld te hoeven gebruiken...”

Bianca straalt, waardoor Els en Manon verbaasd omkijken.

“We mogen een nieuwe auto uitzoeken!”

“Ja maar, we hebben tante Thea toch!”

Bianca pakt de hand van Els.

“Nee schat, tante Thea is afgekeurd bij de APK en het zou al ons spaargeld kosten om haar op de knappen en dat is ze niet meer waard. Maar nu mogen we van Sanne en Manon een nieuwe auto uitzoeken.”

Manon kijkt me aan met een glimlach en geeft me een knipoog. Meer hebben we niet nodig om elkaar te begrijpen.

“Maar dan vragen we wel of je vader meegaat, die heeft er meer verstand van.” Daarmee laat Els weer eens zien dat ze in iedere situatie praktisch denkt.

Onder het kletsen door hadden we al besteld en nu wordt het eten geserveerd.

Het eten zorgt ervoor dat het heel wat stiller aan tafel wordt.

Hooguit: “Wat lekker. Wat heb jij daar? Geef mij eens een hapje.”

Na het eten wachten we even met het dessert.

Bianca heeft een goed idee. “Het grand dessert is hier fenomenaal maar ook behoorlijk vullend. Dat krijg ik niet meer op. Dus als we nu eens twee grand desserts bestellen en dat met z’n vieren opeten. Dan heeft ieder stel een dessert en hoef je je niet te overeten of de helft te laten staan.”

Ik ben het er helemaal mee eens. Een heerlijk toetje maar zonder dat je te veel eet.

Zogezegd zo gedaan. We bestellen twee grand desserts. Terwijl de tafel wordt afgeruimd en Els naar het toilet gaat, vraagt Manon of ik het naar m’n zin heb. Ik glimlach en buig opzij om haar te zoenen.

“Wat denk je zelf?”

“Aan je gezicht te zien heb je het best naar je zin.”

“Ik vind het een hele fijne avond, zo met z’n vieren en jij hebt vast een plannetje met het huis wat ze zo graag willen kopen.”

“Mmmm misschien wel. Al heb jij ze net al een auto gegeven.”

“Ik dacht je daar wel mee kon leven.”

“Ach, laten we die meiden maar een beetje gelukkig maken. Ze zullen nooit ergens om vragen en dat waardeer ik. Ze willen alles zelf voor

elkaar krijgen. Ook al weten ze dat het ze waarschijnlijk niet gaat lukken. Het zijn geen opgevers.”

Dan is iedereen weer terug aan tafel en worden de desserts gebracht. Bij het zien van dat lekkers verzucht Manon: “Ik ben blij dat we het delen, want anders had ik het echt nooit opgekregen.”

We nemen er de tijd voor om ervan te smullen.

Als alles op is en de koffie is besteld, bedankt Manon Els heel hartelijk voor deze verrassing waar we zonder overdrijving allemaal van genoten hebben.

Maar wat er dan gebeurt, daar heeft niemand rekening mee gehouden. Els staat op en knielt naast de stoel van Bianca, die rood en wit tegelijk wordt als ze doorkrijgt wat er gaat gebeuren.

Niet alleen wij zijn stomverbaasd maar ook de mensen aan de tafels om ons heen die mes en vork neerleggen en stoppen met praten om maar niets te missen.

“Lieve Bianca”, begint Els, een goede drie jaar geleden kon ik het niet langer voor me houden en kwam thuis uit de kast. Met als resultaat dat ik binnen een half uur op straat stond. Simpelweg uit huis gezet door mijn diepgelovige ouders die ‘anders’ zijn niet accepteren. Gelukkig had Sanne mij nog geen uur ervoor haar telefoonnummer gegeven en had ik geen andere keus dan haar te bellen. Manon draaide ter plekke de auto om en binnen tien minuten zat ik in de mooiste auto die ik ooit had gezien. Bij Manon en Sanne thuis kreeg ik de meest fantastische kamer die er is. De volgende dag kwam jij langs en gaf mij alles waar ik naar verlangd had. Mijn hart ging wagenwijd open en dat staat het nog steeds. Daarom lieve Bianca, wil je mij nog gelukkiger maken en met me trouwen?”

Bianca is zo van slag dat ze begint te stotteren.

“ Uhh ja, uhhh ja ja... ja natuurlijk wil ik met je trouwen!”

Op het moment dat de twee in elkaars armen vallen, klapt het hele restaurant voor ze.

Manon veegt een traan weg en geeft de ober een seintje om champagne te schenken voor iedereen in het restaurant.

Els is weer op haar stoel gaan zitten en veegt een paar traantjes weg.

“Zo, dat had niemand aan zien komen. Geweldig gedaan Els!” Ik ben nog steeds een beetje verrast.

Dan wordt de champagne geschonken en klinkt iedereen op het komende huwelijk.

Bianca pakt haar mobiel en brengt het goede nieuws aan haar ouders die bijna hoorbaar enthousiast reageren.

“Laat ik mijn ouders maar niet bellen”, zegt Els vervolgens sarcastisch. Waarop wij in de lach schieten door de manier waarop ze dat zegt en het gezicht dat ze daarbij trekt.

“Ik bel mams straks wel, anders bel ik haar wakker en zo dringend is het ook weer niet.” Els is weer praktisch.

Ik weet zeker dat mijn moeder, die bedoelt ze met ‘mams’, heel blij voor haar zal zijn. Els heeft hen na uit huis te zijn gezet, tot ouders gebombardeerd en dat is vanaf die dag zo gebleven. Ze hoort nu gewoon bij onze familie.

Op de terugweg in de auto is Bianca nog steeds een beetje beduusd door het aanzoek van Els.

“Ik zag het niet aankomen, echt niet”, zegt ze nog maar eens.

“Maar je bent er wel blij mee toch?”

“En hoe. Een betere liefde kan ik mij niet voorstellen.”

Waarop Els een beetje dichter tegen haar aankruipt.

We zetten de blije meiden netjes voor hun huis af, krijgen knuffels en kussen en gaan op weg naar ons huis.

“Ik moet zeggen dat ik ook volledig verrast was door het aanzoek van Els”, zeg ik terwijl ik de Bentley het smalle straatje uitrijd.

“Ze heeft het mooi gedaan. Maar wat jij deed was ook volledig ‘out of the blue’, door mij ten huwelijk te vragen terwijl we in het ziekenhuis zaten te wachten op nieuws over paps na zijn ongeluk.”

Ik moet er zachtjes om lachen.

“Bij mij gaf het ongeluk van paps de doorslag. Op het moment dat hij tussen leven en dood zweefde, kreeg ik een soort overzicht over mijn leven en was het duidelijk dat jij niet uit mijn leven mocht verdwijnen. En dat resulteerde dus in mijn aanzoek.”

Manon legt haar hand op mijn been.

“Ik zou ook bij je blijven zonder getrouwd te zijn hoor.”

“Maar dat is toch anders. Een huwelijk is een statement naar buiten en naar elkaar toe.”

“Ik ben er ook heel blij mee schatje”, zegt ze lief.

Thuisgekomen gaan we redelijk snel naar bed toe, nadat Manon nog even haar zakelijke mail heeft gelezen en twee mailtjes heeft beantwoord.

De volgende dag is zondag dus een beetje luieren hoort erbij. Ware het niet dat mams al om negen uur belt.

“Ik word net door Els en Bianca gebeld dat ze zich verloofd hebben, nadat Els haar in het restaurant ten huwelijk heeft gevraagd. Wel romantisch, dat moet ik zeggen. Al was Sanne haar aanzoek ook mooi en op een moment dat we heel ergens anders mee bezig waren.”

Ik twijfelde er niet aan dat mams enthousiast zou reageren.

“En dan mogen ze ook nog een auto uitzoeken van jullie. Echt zo lief.”

“Dat was Sanne haar idee, mams!”

Mams staat op de speaker zodat we beiden met haar kunnen praten.

“Wie het ook zegt, het komt altijd vanuit jullie twee. Ik ben blij dat we over een paar weken weer naar Nederland komen. Ik mis veel te veel.”

“Hoelang blijven jullie?”, vraagt Manon.

“Dat bepaalt paps, maar niet zo lang dit keer. Ik schat maximaal drie weken, want daarna heeft hij een paar belangrijke besprekingen en is er een beurs op de Filippijnen waar hij naartoe gaat. Maar morgen is hij weer thuis en weet ik meer. Fijne dag verder liefjes.”

En hups, weg is ze weer.

Manon kijkt me aan: “Wat doen we, opstaan of nog een uurtje erbij?”

“Een uurtje erbij. Twee mag ook.”

We draaien ons om en voor we het weten is het al over twaalven.

Manon schrikt een beetje als ze de tijd ziet.

“Maak je niet druk liefje. Het is onze dag om te luieren.”

We staan op, Manon loopt naar kantoor, ik ga het ontbijt maken.

Even later komt Manon terug en aan tafel vertelt ze dat ze een wat wazige mail van haar vader heeft gekregen. Iets wat hij normaal gesproken nooit doet. Duidelijkheid is zijn eerste regel.

“Over je vader gesproken, hij heeft mij nog nooit ontmoet ondanks dat we al twee jaar getrouwd zijn.”

Manon laat een schamper lachje horen. “Om eerlijk te zijn weet hij niet eens dat ik getrouwd ben. Dat vindt hij persoonlijk en interesseert hem helemaal niets. Zakendoen, daar leeft hij voor en je privéleven is jouw zaak. Daar wil hij niets over horen.”

“Sorry hoor, maar dat is niet normaal. Een vader die zich niet voor zijn dochter interesseert, alleen maar of ze het zakelijk goed doet.”

“Schatje, heb ik het dan ooit anders verteld? Waarom denk je dat ik in tranen uitbarstte de allereerste keer dat ik bij jullie aan tafel aanschoof? Voor zover ik weet, weet hij niet eens dat ik niet op mannen val.

Zolang het mijn werk niet belemmert kan ik samenzijn met wie of wat ik wil. Al is het een ijsbeer.”

“Wat een leeg leven leidt je vader.”

“Daar is hij het niet mee eens. Hij doet zaken, iedere dag en ieder uur. Waarom denk je dat hij al jarenlang alleen leeft? Hij heeft geen aandacht voor een ander.”

Ik neem een slok thee. “Wat ben ik blij dat jij anders bent.”

“Je moest eens weten dat ik na mijn huwelijk in New York vaak genoeg heb gedacht om ook maar zo te gaan leven en mijn geluk uit geld en bezit te halen. Maar net toen ik dat zo had bedacht, kwam jij die plastic afdekplaatjes brengen en daar gíng mijn plan. Waarom denk je ook dat ik zo graag andere mensen die dicht bij me staan gelukkig wil maken?”

”Waarschijnlijk ook omdat die mensen er niet van uitgaan dat jij alles wat ze willen hebben, voor ze koopt. Kijk maar naar mijn ouders. Wat jij al niet voor ze gedaan hebt en toch verras je ze iedere keer weer.”

“Vergeet niet dat je vader zich met zijn huidige functie ook veel meer kan veroorloven dan een paar jaar geleden.”

“Weet je nog toen hij zijn Porsche kreeg? Ik dacht echt even dat hij een hartaanval zou krijgen. Wat er daarna ook gebeurde, die auto is en blijft de grootste verrassing van zijn leven.”

“Sorry liefje, ik ga toch even met mijn vader bellen. Die vage email blijft in mijn hoofd hangen en ik wil weten wat hij bedoelt.”

“Doe dat. Dan ga ik afruimen, een was draaien en de vaatwasser laten draaien. Tenslotte moet dat ook gebeuren.”

Manon verdwijnt weer het kantoor in en ik hou me bezig met de huishoudelijke taken. Daar hoeft ik niet over na te denken, ook wel eens fijn.

Een half uurtje later komt Manon zichtbaar onthutst weer uit kantoor. Voor ik kan vragen wat er is, laat ze zich in een stoel vallen en vraagt

om een flinke borrel. Die schenk ik voor haar in en wacht rustig tot ze klaar is om te vertellen wat ze heeft besproken. Dat duurt langer dan ik gewend ben. Nadat ze de borrel in één keer heeft gelegegd vraagt ze om er nog een.

Nu ben ik echt verrast. Manon is absoluut geen drinker. Daarin is ze heel behoudend. Twee borrels achter elkaar heb ik haar nog nooit zien drinken.

Na een kort kuchje is ze klaar om te vertellen.

“De mail die ik kreeg was wazig. Hij wilde me zo snel mogelijk spreken en vroeg waar ik was. Nadat ik hem belde en zei dat ik al drie jaar in Nederland woon en getrouwd ben, was hij even stil.”

“Hoe gaat het met je?”, vroeg hij.

“Dat heeft hij sinds ik een klein kind was nooit meer aan mij gevraagd. Ik vertelde dat ik gezond ben en heel gelukkig getrouwd met een vrouw van vijftientig die lerares is. Geen reactie. Gelijk vroeg hij of ik tevreden was met de manier van zakendoen zoals ik al jaren doe. Absoluut! Antwoorde ik, maar waarom wil je dat nu opeens weten? Privéleven interesseert je niet zeg je altijd, zolang het zakelijk maar goed gaat.”

“Precies, daarom wil ik weten hoe het met je gaat. Aangezien ik een andere, zwaardere taak voor je heb.”

“Laat maar horen”, zei ik daarop.

“Ik ga me terugtrekken uit de zaak. De diagnose is dat ik Parkinson heb en ik wil niet met bevende lichaamsdelen achter een directietafel zitten. Maar we moeten het absoluut geheim houden, anders zakken de aandelen op de beurs harder dan we willen. Jij neemt al mijn taken over en naar de buitenwereld houden we het erop dat ik zoals altijd aan de touwtjes trek, maar mijn dochter President-Directeur heb gemaakt omdat ik wat ouder word en het reizen en vergaderen wat te veel voor

me wordt. Als je het accepteert dan krijg je mijn aandelenpakket erbij. Ik heb geld genoeg om te kunnen doen wat ik wil.”

“Hoe heb je daarop gereageerd? Het is nogal wat, dat hele bedrijf te leiden. Wat is zijn aandelenpakket waard? Alsof je daar om zit te springen!”

“Daar ben ik voor opgeleid. Daarom zat ik op die vreselijke kostscholen. Om mij hierop voor te bereiden. Dus ik heb ja gezegd. En dat aandelenpakket is ongeveer honderd miljard waard. Dat maakt mij een van de rijkste vrouwen ter wereld. Je had het slechter kunnen treffen, liefje.”

“Je weet dat ik net zoveel van je zou houden als je bij de HEMA zou werken en wij ook een Tante Thea zouden hebben.”

“Weet je hoe fijn het is, dat ik dat weet. Liefde zonder voorwaarden, dat is het mooiste wat er is. Voor mij ben jij het beste wat me in mijn hele leven is overkomen.”

De manier waarop ze dat zegt en me aankijkt doet mijn hart weer smelten. Ondanks dat het is zoals Bianca het gisteren nog zei: ‘Je bent een hetero die een verkeerde afslag heeft genomen’.

“En nu?”

“Nu worden er papieren gemaakt en word ik verplicht met niemand over het uit de zaak stappen van mijn vader te praten. Iets dat ik nu al heb verbroken.”

“Ik zal er met niemand over praten, al ben ik onwijs trots op je.”

Later die middag komen Els en Bianca nog even langs.

Bianca is nog net zo opgewonden als gisteravond. Ze heeft zelfs Martijn gebeld om het hem te vertellen. Hij feliciteerde haar van harte. Verder werd er nog over de zwangere buik van zijn vriendin gesproken en wat er allemaal bij komt kijken.